

www.jollibre.com

© Del text: 2005, M. Àngels Bogunyà

© De les il·lustracions: 2005, Anna Mongay

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-40-4

Dipòsit legal: M-7717-2017

Printed in Spain – Impres a Espanya

Segona edició: juny de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Les aventures de la Hilda

M. Àngels Bogunyà

Il·lustracions d'Anna Mongay

jollibre

Hola, soc la Hilda. És un nom que m'agrada molt. Me'l vaig posar jo..., més o menys. Però ja ho explicaré més endavant.

5

Soc molt llesta i decidida. I aventurera. Ja ho veureu. Per això estic amagada, ningú no sap on soc. (Només els meus amics, però no *xivaran* res.)

Jo vivia al zoo.

Però no sabia què era un zoo. Ni un carrer. Al carrer hi ha cines, crispetes, carrets d'anar a comprar i botigues de gelats. Ara sé moltes coses.

Perquè un dia vaig sortir del zoo.

Sí.

Vaig sortir-ne volant. Sense ales. De veritat. Un fet prodigiós, extraordinari. Una cosa mai vista.

Tot va ser pel Jan.

Va començar així:

8 El Jan venia al zoo. A veure'm. A mi. Perquè soc molt graciosa, faig moneries i set menes de tombarelles. I estic boja pels cacauets! Però el Jan no me'n donava, de cacauets, no, al zoo està prohibit i ell no fa mai res prohibit, em sembla.

El Jan m'explicava què feia a l'escola. Fa deures. I exercicis. Compta el preu de trenta ordinadors, els mobles d'una sala d'estar i coses així. Però ell no vol comprar res.

Vol ser explorador.

Quan sigui gran, esclar.

Per això va a la piscina i a anglès, perquè, per ser explorador, això és molt important.

I farà la volta al món.

Jo també faré la volta al món.

Amb el Jan.

Quan siguem grans.

Però hi havia un problema.

–Cabriola! Cabriola!

Aquesta era jo. (La cuidadora del zoo em
cridava per donar-me pastís de poma. O cacauets. M'encanten els cacauets!) Però jo no podia ser una exploradora ni fer la volta al món amb aquest nom tan ridícul! Cabriola! Oh, no! Quin horror!

9

I estava amoïnada.

Un dia vaig sentir uns senyors.

–És molt eixerida, la Hilda... –deien.

–I simpàtica!

–I espavilada!

–I aventurera! Molt aventurera!

Espavilada? Aventurera? Oh! Si aquesta era jo... Sí. Aquests senyors parlaven de mi!

De la Hilda! Perquè... ara me'n recordo, quan era petita jo vivia a la selva, oi? Em sembla... Sí, i tant! Quan era molt, molt petita. I em deia Hilda.

Hilda!

10 Quin nom més bonic! Oh! Estava tan contenta amb el meu nom autèntic...

Però no el sabia ningú, el meu nom. No. Seria un secret. De moment. M'encanten els secrets! I estic boja pels cacauets!

I que bé que estaríem a la selva el Jan i jo, la Hilda, amb el meu nom autèntic!

Un dia el Jan no va venir.

11

I l'endemà tampoc.

Ni l'altre.

Ja havien passat cinc dies, els vaig comptar.

Em llevava d'hora. Mirava cap a la reixa.

I no feia tombarelles ni feia res. Només vigila-
lava si venia.

S'havia fet gran i se n'havia anat a la selva?

Sense mi? Oh, no!

Vaig rumiar. Potser el Jan venia de
nit. Potser s'havia fet explorador i els ex-
ploradors no dormen, de nit. Sí, devia ser
això. De fet, dormir és molt avorrit, t'esti-
res i no fas res. Somies. I llavors venen els

monstres! (N'hi ha de verds, de vermells, de negres, i uns que porten barret o tenen la boca molt grossa. I se't mengen, de vegades... Un cop un monstre ratllat em va mossegar una cama!)

12 Ui! Fora millor estar desperta. Per si veia el Jan. O per si veia algun cacauet.

Però van apagar el llum.

I van tancar la reixa.

No es veia res. Bona nit!

Llavors em vaig convertir en hipopòtam.

Sense voler, esclar.

Perquè havia tret el meu caparró per la reixa, per veure el Jan. De dia, la reixa és molt bonica. De nit, és tot negre. I fa una mica de por, la veritat. Més valia tornar al meu llit. Sí.

Però el cap no sortia de la reixa.

Vaig estirar-lo. Em vaig aixafar les orelles i no el podia moure! El meu caparró havia

crescut! S'havia fet gros com el d'un hipopòtam! Oh!

Em vaig enfadar. I feia anar la reixa d'aquí d'allà, amb un soroll... Però el meu cap d'hipopòtam no es va moure ni una mica.

I les altres mones es van despertar.

M'estiraven. Per un peu. Per la cua. Pels pèls! 13

Hi havia bastant de rebombori.

Va venir la cuidadora.

Després van venir uns senyors amb grana blava. I van fer màgia. Amb foc! Surt de dins un tub. Es diu bufador. Els barrots es van estovar. I per fi vaig treure el cap de la reixa!

La reixa va quedar feta malbé.

I jo, bastant socarrimada.

L'endemà, em van dur al clan dels adults. Per trapella.

Quina sort! Des d'allà veuria el Jan!

